

Kántor Péter

CSÓNAK-SIRATÓ

A csónakot, a csónakot nagyon szerettem.
Szeretném most is, holnap is – hiába.
Új társra lelt. Új izmos karra, lábra.
Ezután majd más teszi vízre nyáron.
És én? Én csak egy üzenetre letem:
– Már voltam a tiéd! Már nem lehetsz a párom!

MÉG HIÁNYZOL

Szökdösnek az évek; erről meséljek?
Néha unatkozom: hosszan rövid az élet.
Csak hát úgy látszik, én ragaszkodó vagyok.
Bár azért ezt-azt itt-ott elhagyok.
Ez óhatatlan. Akár a remény.
Hír, dicsőség nem sok jutott ki, tény,
mégse bánkódj túlzottan emiatt.
Meglelem apránként a szavakat,
amikre vágytam és vágyok tovább.
Eladtuk a csónakot, de nem a Dunát;
nyaranta, ha koszos is, fürdök benne párszor.
Már nem pótol semmi, de még hiányzol.